

det »praktisk Levelære« — og det kan der maaske ogsaa nok være Brug for.»

Hun sagde dette uden et Øjeblik at tænke paa, at der kunde være noget saarende for Præsten deri. Derfor saae hun uforstaaende over paa ham, da hun paa hans Tavshed mærkede, at han var bleven forstemt.

Hvad kan jeg have sagt? — tænkte hun.

For at bøde paa sit Uheld begyndte hun at tale om gamle Bodil og fortalte om, hvor rørende det havde været at se den Gamles Glæde og Taknemlighed over hans Besøg.

Han svarede, at det sandelig var ham, der havde al Grund til at være den kære Kone taknemlig, ikke omvendt. Saadan et gammelt Menneske, der sad alene tilbage med sine næsten hundredaarige Minder, var der noget helligt ved. De Folk var paa ingen Maade saa overflødige her i Verden, som de gerne selv troede. Den Fred, han hver Morgen tog med sig fra Bodils Stue, var ham en Indvielse til Dagens Gerning, som han meget nødig vilde undvære.

Jytte havde været fraværende et Øjeblik. Hun var kommen til at se paa Præstens Haand og havde derved opdaget, at han stadig bar sin Forlovelsesring. Hun havde ikke lagt Mærke til det før.

»Ja, gamle Bodil er nok ikke den eneste af deres